

[Christmas Møller.]

Naar vi ser paa den Beregning, der har fundet Sted angaaende 1926-Valget, hvor vi har Landet delt i 100 lige store Kredse, ser vi atter det samme, som vi saa i 80-Kreds-Systemet: vi ser de 100 Kredse fordelt med 46 til Socialdemokratiet, 46 til Venstre, 6 til Konservative og 2 til Radikale. Og Meningen er lige til, Hensigten giver sig i Resultatet: alt i Valget skal være den store Kamp — om det saa bliver en Panterkamp eller en Kamp mellem mere tamme Dyr, ved jeg ikke, men det skal være den store Kamp mellem — for at udtrykke det ved dem, der har med denne Lov at gøre — det ærede Medlem Hr. Borgbjerg og den højtærede Indenrigsminister.

Ser man videre paa, hvordan det fordeles sig med de Mandater, de Konservative faar, ser man, at af de 4 Mandater, de Konservative faar i Hovedstaden, gælder det om de 2, at de Konservatives Stemmetal er mindre end Socialdemokratiets og det radikale Venstres tilsammen; det samme gælder om det eneste Mandat, de Konservative faar paa Fyn, og Mandater faar de Konservative overhovedet ikke i Jylland.

For de Radikales Vedkommende, som faar 2 Mandater, er Stillingen den, at med Hensyn til det eneste Mandat, de faar paa Sjælland, er de Konservatives og Venstres Stemmetal større end det radikale Venstres, og kun med Hensyn til Mandatet i Jylland, det ærede Medlem Hr. Dahlgaards Mandat, er det radikale Venstres Stemmetal større end de Konservatives og Venstres tilsammen, naar man altsaa foretager den Kombination, som man regelmæssigt gør, naar man gør disse Tal op. — Man ser, at allerede i første Omgang har man delt Landet saaledes, at det bliver den store Kamp mellem de to største Partier.

At vi skulde forlade det Princip, som vi mener er rigtigt, kan man ikke fra nogen Side vente, og hvis der derfor i Indenrigsministerens Udtalelse om, at han ønsker en Forhandling om denne Sag, ligger, at han ønsker den paa det Grundlag, kan jeg lige saa godt med det samme sige til den højtærede Indenrigsminister, at Forhandlingen paa dette Grundlag kan han ikke faa med os.

Derimod glædede det mig unægtelig i høj Grad at høre det ærede Medlem Hr. Borgbjerg i Dag gentage — og jeg nærede

ingen Tvivl om, at det ærede Medlem vilde gentage det — nogle Bemærkninger, han fremsatte for nylig ved et Møde i Studenterforeningen, om, at man fra Socialdemokratiets Side overhovedet ikke vilde gaa med til en Valglov, som ikke byggede paa fuld Retfærdighed; en saadan Valglov kunde man efter det ærede Medlems Mening kun faa, i det Øjeblik man gik over til et flydende Mandattal, og nu kan det jo være ganske interessant at faa at vide af den højtærede Indenrigsminister, hvorledes hans Stilling hertil er.

Dernæst vil jeg gerne gøre nogle ganske enkelte Bemærkninger til den Fremsettelsestale, den højtærede Indenrigsminister holdt. Den højtærede Indenrigsminister sagde, at der stadig angaaende Valgloven fandt en Forveksling Sted baade her i Tinget og ude i Landet, thi, sagde den højtærede Minister, man siger ude i Landet, og mange skønner som saa, at det, vi har, er Valg i Enkeltmandskredse, men det, vi i Virkeligheden har, er Forholdstalsvalg i Amtskredse. Det er jeg fuldkommen enig med Indenrigsministeren i. Det System, vi har, er Forholdstalsvalg i Amtskredse med Suppleringsmandater, tilsat dette, at man for at bevare det historiske Grundlag i nogen Grad har bevaret Opstillingskredse. Og hvis man ser paa, hvordan Systemet har virket, beder jeg ogsaa ærede Medlemmer lægge Mærke til, at der overhovedet aldrig er kommet nogen Klage over, hvordan det har virket.

Men saa fremsatte den højtærede Indenrigsminister en Bemærkning, som jeg er mindre enig i. Den højtærede Indenrigsminister sagde, Sp. 47 i Folketingstidende:

„Valgloven giver jo Adgang til Opstilling af Partilister og Stemmeoverføring, og hermed har det været Hensigten, at Partiet skulde have lagt i sin Haand at afgøre, hvem af de opstillede Kandidater der med Sikkerhed skulde kunne vente Valg“.

Heroverfor vil jeg gerne sige til den højtærede Indenrigsminister, at man maa virkelig ogsaa paa Valglovens Omraade forlange Arbejds- og Erhvervsfrihed. Det kan virkelig ikke nytte, at man stiller sig paa det Standpunkt, at man siger: Det er Organisationerne, der skal bestemme. Nej, Organisationerne skal ikke bestemme, Or-